

WE ARE DOMI

Je pro mě důležité být součástí kreativní fáze: od prvního nápadu po finální strukturu. Nechci být pouze interpretka.

Foto: Pavla Hartmanová

Autenticita je pro mě víc než prvoplánový hit

TEXT: ADÉLA NOSKOVÁ

Má za sebou účast na Eurovizi, v Survivoru, pokořené všechny zásadní kluby a silnou fanouškovskou základnu doma i v zahraničí. Píše anglicky, odmítá zkratky, sází na poctivý songwriting a dlouhodobé vztahy s producenty. V rozhovoru mluví o tlaku na češtinu i o tom, jak se z „dcery Dominika Haška“ stala plnohodnotnou autorkou s vlastním rukopisem.

Jste autorkou vlastních písní, pracujete výhradně v angličtině. V Česku ale neustále zaznívá otázka, kdy už něco nazpíváte česky. Vnímáte v tom tlak?

Ta otázka je evergreen. Na každém setkání v rámci branže se najde někdo, kdo se zeptá: „A kdy budete psát v češtině?“ Většinou je to myšlené dobře, ale často v tom cítím podtext „v češtině byste byla úspěšnější“. Píšu od patnácti. První písničku jsem složila v tomhle věku, ale opravdu do hloubky jsem se do songwritingového řemesla dostala až na vysoké škole. Kurzy, spolupráce, každodenní práce s textem – všechno bylo v angličtině. Je to víc než deset let systematického psaní v jednom jazyce. Kdybych si dnes sama napsala český text a rovnou ho vydala, očekávání, že to bude na stejné úrovni jako moje angličtina, jsou z principu nesprávná. Čeština je extrémně náročný jazyk – rytmicky, zvukově, co se týče přirozenosti frází. Upřímně, zatím jsem se do toho nepustila vážně, protože vím, že bych na začátku potřebovala pomoc textaře nebo textařky. Nemám koule tvářit se, že okamžitě sfouknu skvělý český text.

Přitom už po soutěži Česko Slovensko má talent jste mohla nastoupit klasickou českou cestu – české singly, rádia, rychlá viditelnost.

Protože jsem se v těch nabídkách nenášla. Bylo mi šestnáct, skončila soutěž, ozývali se manažeři s hotovými českými písničkami, které stačilo nazpívat. Neříkám, že byly nutně špatné. Ale já jsem se v nich vůbec necítila. Nebyla jsem u vzniku, nebyl v tom můj hlas, můj pohled. Pro

Casper Hatlestad, Dominika Hašková, Benjamin Rekstad, foto: Pavla Hartmanová

mě je strašně důležité být součástí kreativní fáze: od prvního nápadu po finální strukturu. Nechci být „pouze interpretka“ skladby někoho jiného. Radši jsem zvolila delší, komplikovanější cestu, kde si to celé odmakám. Možná jsem tím přišla o rychlejší zviditelnění, možná by to tehdy hrála rádia. Ale byla bych v ní cizí. A to je něco, co nechci.

Říkáte ale, že jste dnes k češtině otevřenější než dřív. Co se změnilo?

Žiji už několik let trvale v Praze. Češtinu používám denně, nejen doma, ale i v médiích, rozhovorech, televizních projektech. Survivor mě paradoxně dost rozmluvil – když jste pod kamerou v extrémních podmínkách, přestanete řešit dokonalost vyjadřování a prostě mluvíte. Tím, jak jsem starší, jsem taky víc

v pohodě sama se sebou. Míň řeším, jestli někdo počítá každé moje „bych“ nebo jestli používám dvakrát stejné slovo. Lidi, kteří znají můj background, chápou, proč někdy některé věty znějí jinak. A ti, kteří to nevědí a usoudí z toho, že jsem „hloupá“, už upřímně nejsou moje cílovka. Velký krok pro mě byl telefonát Kateřině Marii Tiché. Mám ráda její tex-

ty, její přístup, lidsky mi přijde fajn. Vola jsem jí s tím, jestli by v budoucnu byla otevřená tomu, něco spolu napsat, že bych se opřela o její zkušenost s češtinou, zatímco si pohlídám melodie, ve kterých se cítím silná. To je pro mě velký signál, že jsem otevřenější než dřív. Dlouho jsem říkala „asi ne“, teď říkám „možná, ale dobře a poctivě“.

V posledních letech je ve vaší tvorbě slyšet větší příběhovitost. Jak se vyvíjely vaše autorské fáze?

Na začátku to byly klasické vztahové věci – někdo vám ublíží, jste naštvaná, napíšete song. Říkám tomu „Taylor Swift fáze“. (smích) Pak přišla hlubší vrstva: úzkosti, otázky „kdo jsem“, hledání místa, pocit, že člověk stojí na dvou kontinentech, a nikam úplně nepatří. Z toho vznikaly osobnější texty, které nejdou tak

snadno shrnout do jednoho klišé. Další fáze byla vděčnost. Uvědomila jsem si, že nechci psát jen o klucích, ale třeba o svých kamarádkách, o lidech, kteří mě drží, o radosti z toho, co děláme. Teď se snažím víc pracovat s lehkostí a humorem. Na posledním songwriting campu v Tatrách, který organizoval Jenda Vávra, jsme třeba napsali věc, která je sice o chlapovi, ale pojatá jako chytrý vtípek, skoro karikatura. Baví mě tohle vyvažo-

je právě tahle chemie zásadní – protože songwriting je hodně intimní záležitost a já potřebuji mít pocit bezpečí.

Takže dobrý song bez lidské chemie u vás nevznikne?

U mě osobně ne. Když píšu o věcech, které se mě opravdu týkají – vztahy, rodina, úzkosti, radosti –, nemůžu sedět v místnosti s někým, komu nevěřím. Musím mít možnost otevřít se, říct upřímně, co se stalo, proč mě něco bolí, nebo na-

i Slovenska, pokud je tam kvalita a lidské napojení. V Praze je spousta lidí, kteří fungují profesionálně, mluví anglicky, rozumí současnému zvuku. Zvažovali jsme spolupráci s lidmi kolem Adama Mišíka, bavíme se s producenty, které potkáváme v branži, třeba jako Augustine Dunn, a u některých je to jen otázka správného načasování a toho, jestli si sedneme ve studiu. Nemám dogma „jen venek, jen zahranič“.

ale pořád v tom slyším nás: způsob, jakým píšeme, jak kluci aranžují, jak to celé podáváme. Nemyslím si, že musíme donekonečna produkovat variace na *Lights Off*, jen proto, že to byl vstup pro hodně fanoušků. Pokud nám věří jako projektu, dovolí nám růst. Je to dnes víc o komunitě kolem interpreta než o žánrové uniformě. Když lidi zajímá vaše osobnost, vaše story, snesou i překvapení v hudbě.

Váš příběh se často zjednodušuje

jsme kapela. Když někdo na plakát místo projektu nebo správného názvu napíše jen moje celé jméno, je to trochu otravné, protože to vymazává práci kluků. Takže možná to může zvenku vypadat jako strategie, ale ve skutečnosti jde hlavně o férovost vůči kapele.

Co vám přinesly Eurovize a Survivor z pohledu publika a kariéry?

Eurovize jednoznačně otevřela dveře ven. Dodneška mi píší lidi z Itálie, Polska, Španělska kvůli jediné třiminutové písničce. Je fascinující, že vás někdo pustí do svého života na základě jednoho songu. Survivor byl zásadní hlavně pro Česko. Spousta lidí mě tak poznala v jiné rovině – lidské, ne jen stageové. Pro nás je silná domácí základna důležitá, když tady žijeme, platíme nájem, chceme hrát koncerty. Promotéři v zahraničí se dívají i na to, jak funguje-

Ceština? Dlouho jsem říkala „asi ne“, teď říkám „možná, ale dobře a poctivě“.

Když se bavíme o investici času, peněz, energie, co je ten moment, kdy si řeknete – i kdybych měla spát pod mostem, stojím mi to za to?

Asi ten úplně základní moment je už samotný proces psaní. Ten moment, kdy v místnosti něco přeskočí, „narodí“ se písnička a vy si ji pak doma pouštíte pořád dokola. To je pro mě největší droga. Hned potom reakce lidí. Když za mnou někdo přijde a ukáže tetování s naším textem, když mi někdo napíše, že mu písnička pomohla při úzkostech nebo v těžkém období. Třeba song *FU* nebo *Paradise* –

Pokud nám fanoušci věří jako projektu, dovolí nám růst. Dnes je to víc o komunitě kolem interpreta než o žánrové uniformě. Když lidi zajímá vaše osobnost, vaše story, snesou i překvapení v hudbě.

vání – nezlehčovat bolest, ale nebát se nadsázky.

Songwriting campy jsou dnes i zásadním místem pro budování vztahů.

Jsou intenzivní. Máte jeden den, jedno zadání, nový tým, deset hodin práce a na konci musí být hotový song. Nikdo nemá jistotu, že to sedne. Já jsem byla na méně než deseti campech, ale vyšly z nich tři vydané písničky, to považuji za dobrý poměr. Vedle samotných songů jsou pro mě klíčová setkání. Třeba producent z Finska, se kterým jsme napsali skladbu *Paradise*: potkali jsme se na campu, lidsky i hudebně to cvaklo tak, že jsme ho potom přizvali do Česka a napsali další věci. Během pár dnů vznikly dva songy a vztah, u kterého mám pocit, jako bychom se znali roky. Naopak se občas stane, že s někým jste ve studiu celý den, oba jste schopní, ale energie se nepotkají. Není to o tom, že by někdo byl „špatný“, jen to nefunguje. Pro mě

opak těší. Jasně, existují producenti, kteří odvedou technicky skvělou práci bez velkého sdílení. Ale pro mě je důležité, abych si pamatovala nejen výsledek, ale i proces: že to byl krásný den psaní, nejen „session v kalendáři“.

Řešíte při výběru spolupracovníků i generaci?

Ne. Tady věk opravdu nehraje zásadní roli. Psala jsem s lidmi přes šedesát i s dvacítky a fungovalo to v obou případech. Hudební branže je plná lidí, kteří nejsou „dospělí“ stereotypním způsobem – jsou otevření, hraví, zvědaví. Klíčové je, jestli si lidsky rozumíme a jestli vzniká něco pravdivého.

Jak se díváte na české producenty? S kým už jste pracovala a kdo je pro vás potenciální partner do budoucna?

Máme za sebou práci s Ronym Janečkem, což je Slovák usazený v Česku, a spolupráce si hodně vážím. Obecně jsem otevřená producentům z Česka

Padlo jméno Augustine Dunn, což je frontman kapely The Silver Spoons. Oba fungujete v angličtině. Dokázala byste si představit společný singl rovnou v češtině – jako záměrný šok?

Právě proto, že oba řešíme podobné dilema s češtinou, by to bylo upřímné a lidské. S ním bych se nebála experimentovat a dělat chyby, protože vím, že by to nebral vážně v tom špatném smyslu. Kdybychom k tomu přistoupili s humorem a nadsázkou, mohla by z toho vzniknout věc, která by lidi překvapila a zároveň by dávala smysl. Marketingově by to bylo asi taky silné, ale pro mě by to muselo stát na tom, že si z toho děláme chytrou srandu, ne laciný gimmick.

Humor v české hudbě – chybí vám?

Mám hodně ráda interprety, kteří dokážou psát chytře vtipné texty. Třeba Mat213 mě poslední dobou baví právě tímhle: že má nadhled, sebeironii, ale pořád to není blbé. Mám pocit, že všechno kolem je strašně vážné, dramatické. Přitom humor je často stejně pravdivý jako smutek. U nás v kapele jsme ve skutečnosti dost velcí šašci, i když spousta písniček je vážnějších. Do budoucna bych tuhle polohu chtěla pouštět ven víc.

Máte pocit, že se hranice mezi hudebními žánry stírají?

Každý náš singl možná zní trochu jinak,

Koncert v Roxy 2025, foto: Petr Solář

na nálepku „dcera Dominika Haška“. Jak se vám z toho daří vystoupit?

Dlouho to bylo první, co se o mně napsalo. Chápu to, je to silné jméno, velký příběh. Ale zároveň to znamenalo, že jsem pořád někomu dokazovala, že nejsem jen „dcera někoho“. Myslím, že Eurovize hodně pomohla tohle překročit. Lidi viděli kapelu, song, výkon. Pořád se objevuje spojení s tátou, ale už necítím, že to je jediná věc, která mě definuje. Máme fanoušky, kteří vůbec neřeší hokej. A starší generace, pro kterou je to bonus, aspoň vidí, že na tom nestojím. Každý má nějaký background.

V hudbě používáte jméno Domi, příjmení často mizí. Je to záměrné odstříhnutí od jména Hašek?

Upřímně, je to spíš zvyk než plán. Kapele nese jméno Domi a to se přirozeně přilepilo i ke mně. Rozhodně se za svoje příjmení nestydím, naopak jsem hrdá na to, co táta dokázal. Ale trvám na tom, že

Foto: Pavla Hartmanová

te doma. Každý takový „peak“ má svou křivku. Věděli jsme, že vlna Eurovize nebude trvat věčně. Důležité je, co s tím uděláte během ní a po ní. My jsme nezávislá skupina, tour mimo Česko jsou finančně náročné, takže pořád balancujeme mezi tím, kolik investovat do hraní venku a kolik do tvorby. Ale obě zkušenosti považuji za důležité a jsem za ně vděčná.

to jsou konkrétní věci, které lidi nesou na těle. To není jen statistika, to je závazek. Jasně, peníze jsou součástí hry. Bez nich neuděláte kvalitní nahrávku, klip, tour. Ale nikdy to nebyl důvod, proč hudbu dělám. Věřím, že když u toho člověk vydrží, dělá to poctivě a nebojí se pracovat, tak si to časem sedne i prakticky. Ale první musí být vždy radost z tvorby. Jinak by to fakt nemělo smysl. ●